

11

עין משפט
גר מצוה

י"ב א מ"י פ"ו מהל' פסולי
התוקדשין הלכה ג:

גליון הש"ס

(גם) רבה תלמוד בקל וחומר מה
תלמוד בהיקף. ע"י לעיל דף יד
ע"א. (גם) באי איבא לסיסר
תקין. ע"ין לקמן דף נה ע"א
תוס' ד"ה מה עולה: תוס' ד"ה
אלא ובר דב ארא בר איבא.
ע"י לקמן דף נה ע"א תוס' ד"ה
מה עולה:

מוסף רש"י

ומה נבלת בהמה כו'. מילין
גמ' תור ימות מן הבהמה:
ביתל ער שאין מטבא
בבעז ובמא. אלא חללה
נכחה הנלשה, נדכחין לא יאכל
ועלמה בה, אין לך חללה החסור
בה: אינו דין שיהא שפחה
במא? ויפין דקרי
בשמיטה מקרי, יפין מלקה
נקדשין מינה בניין כל מה מיני
בשמיטה חלוקין בשמיטה, מה מיני
בשמיטה ערפא ומערת ערפא
והמחלוקת, חף מלקה נקדשין
המכסרות בלילה בשמיטה ערפא
מקרי (קדוש 100 ע"ס):

שימה מקובצת

[illegible]

הפסעט נקט חגב אורחיה ולא לריך למילך: דמגופיה דפר יום
הכפורים שמעינן דכתיב (ויקרא טז) ושרפו בזה את עורותם ואת
בשרם ואת פרשם דאיתקש עורם ובשרם לפרשם:

אלא צטאן דל"ץ דרב פפא טא אינא צטייט. * ורב אלא בר אבהא

דליף לעיל אפון דמעט
 עולה מקו"מ ממשא'ס ודער יליף אס
 מדיחיקטקע לעולה (א) היינו למעו דלעוה
 עולה מכיו ומיהא = מדיחיקטקע מר
 יומי אטולה הוא דליפין עיטוב
 אשכאס א"ח דכפ' אחר להא הממוה
 (יחזקאל דף ג:) שמעט דקידוש יום
 ורגלים הבא בק"ו חזר ומלמד צדיק
 קאמר ר"ש בן אלעזר ק"ו ומה מקוס
 אפון טעם עטילה טעם קידוש מקוס
 טעעון עטילה טעם ק"ו טעעון קידוש
 ו' ודער קאמר מקוס פשיטה לנביא
 מה לנביא טעם קידוש אף פשיטה
 טעון קידוש ו"ל דהאי לא אקרי
 קדיש אלא גוף הקדש דוקא:

בן בנו של ק"ו הוא בן וכולי האי
 לית לן למתקן ולמתקן וקשה כיון
 ק"ו (א) הוא אמאי לא יתקן שפיר
 כמה דרזאנא למתקן כי היכי דלעיל
 בג"ש אפילו הן מזה ויש לפרש בן
 גזעו של ק"ו הוא תמוס דמיעיקא הוא
 דמנצטא ליה לא דרזא הלמד בק"ו
 דרזא ונתלמד בן בג"ש הי"ך לא להוסיף
 דמזאו בק"ו בג"ש שמלתיה בק"ו ע"י
 ק"ו א"כ מהו רזיה לרזן ק"ו ע"י ק"ו
 מרזא בקל הוא וחומר הלא זאת היא
 שפלתא שפלתא מוספא בה:

רבי יהודה אומר מטמאה בנדה בבית הבעילה. פי' בקוטרם יבא'ם. טהרות (פ"ה) שמע דלרמ' אחת שחטה בעוף של חולין ואחת בנליקא בקדשים מטהרות טרפות מדי נבילה ולרבי יהודה זו חו אינה מטהרת ואמ' בדפדפק אלו טרפות חולין דנ' אחרין רבי יהודה דניק ור' תנחומי דניק במטה' ואמ' דניק דניק במחטא למאן דדניק יצא עד מדי הא מהלך צניעות ישראל צניעות ס"ד אה שחוטות צניעות קשא' לרבי יהודה דלא צניעות דמיון דמשמע הכא דשחטת עוף אינה מטהרת וי"ל דלא הו"ל למיפך וי"ל דניק רבי יהודה מיון דרענן פליגי עליה: מה נבא'ת בהמה שמטמאה בעצמו ושבמה' ב' חיותם הם נכללת בהמה שאינה מטמאה צניעות הנעלה וי"ל דיעקב טעמא דרמ' מהיקשא' חזאת מורת הנחמה והפך דקלגמ' פ' טעמא' הו"ל (ד' פ"ג) דקוטר' מה מצני' בשחיטה של עוף ששכשרהה באבילה וכו'. ודמי' ללא היא מרזייהו שחטות חולין גמרי' פי' מליקא קדשים כהם מליטו משחטת עוף שאינה כי אם מחולין משחטת

עוף של חולין בק"ו משחיטת דבהמה חולין וימיה יחלף גמר מליקת
עוף משחיטת עוף מה לשחיטה שכן מכשרת בחולין ועוד קשה דמא
ליה דמליקת עוף משחיטת עוף גמר דו' דלמא משחיטת דבהמה גמר
גמלא לי דאס כן הוה גמר בק"ו כדגמר שחיטת עוף וריינו טעמא

ששחטה: נבלת עוף י"א אינו מטמא במגע וכמשה. מנחין לה
מגע ומשה: אינו דין שהכל שחיטה מטמא טריפה מטמא
ואמליקה דקדשים בבית אב: מה מלינו בשחיטה שמכשרה.

[illegible]

אִיזָהוּ מִקוֹמָן פֶּרֶק חֲמִישִׁי זִבְחִים

וְנִחְמָד לַלֵּבָן. כֹּפֶר כֶּהֱן מִשִּׁי (וַיִּקְרָא ד') וְנִחְמָד כֹּהֵן כֹּפֶר וְשִׁיעִיר שֶׁל יוֹם הַדְּרִישׁוּרִים (ס"ט טו) וְחַטַּת פֶּר הַחֲטָאוֹת וְחַטַּת שְׂעִיר הַחֲטָאוֹת וְגו' וְחַטַּת עִירֻמוֹת וְחַטַּת בָּשָׂר וְחַטַּת פֶּרֶס: מֵה לַלֵּבָן. כֹּפֶר כֶּהֱן מִשִּׁי: ע"י נִסּוּחַ. דִּלְפִּין מִגִּישׁ מִעוּלָה: ק"ו. כְּלוּמָר מִק"ו נִלְמַד לִפְרֹשׁ לֶךְ שְׂחִילָה ו'.

ה"ג ומה היקש שאינו מלמד בהיקש
 כו' ולי"ג למד: ג"ה המלמד בהיקש
 גרסו' ולא גרסו' חסד: מדרש פסא.
 וחטא מורט וזנא השלמים כו' דפשת
 רב פסא מנייה לגרסי: א שיה חסרת
 ומלמדת בהיקש: הניחא למאן דאית לי'
 ורב פסא. דלמד בטר למד אוליין
 אלא למאן. דלמד כתר למד אוליין
 לא אשכחן גו"ש חסרת ומלמדת בהיקש
 דהסמ מנייה: חולין הוא המלמדת:
 בגו"ש מנייה: מה שאין מלמד עושה
 כן בהיקש מנייה: מדרש רב חסא.

סלת מורכבת חלות: **שאינס למידה**
 מן הדיקס גיסיס: **מדר' יוחנן**. לא יחמר
 לפניה **באס** משל למדו שאין דין יחמר
 הלמד בדיקס **מלמד בנו"ש**: **שאינס**
 למידה **בדיקס**. כלומר מן הדיקס:
למדו בכו"מ. כדלמור לעיל מקי"ו
 ומח הדיקס שאינס למד מן הדיקס **מלמד**
 בכו"מ גו"ש המלמדת מנו"ש חצימרה
 מדמינו בר חמא וכו': וזו קי"ו כן
 קל וטומר. **למד** זה שאנו מביאין בן
 לנרבוש כמורה להחזיק קי"ו מקי"ו אנו
 למדין אותו מדבר שאף הוא לא
 גמרתו ולא **בכו"מ** דהא מימי לא
 מנו"ש המלמדת בכו"מ ויהא גופא לא
 ידענו על אלה **מ"ה** דהיינו לפיטו

לעיל: ופרשנין בן בנו של ק"ו הו"א.
שפ"י היינו למדין אותו מדבר של
למדנו ע"י ק"ו הו"א? היה עצמו
בן ק"ו שפ"י בק"ו אט למדין אותו
כלמפרן לעיל בק"ו? ומה גו"ש? ש
עכשיו שאף גו"ש שאט למדין אותו
ממנו לדורש? ומורה ק"ה ה"א לא למנה
שחלמ בק"ו אלא מק"ו נגאל שאה
במ"א מהת קל וחומר בבורה ממנו
קלין וחמורין והי"ל של בנו של ק"ו וכן בנו
של ק"ו ודלמח כולי האי לית לן למיקף
ומייל: אלא. לא תרגינה מגזירה
שזה המלמדת בק"ו דהיא מוסה מק"ו
אח"י הן אלא יליף ליה מוסה מק"ו
המלמד בק"ו דנפקא לן ממחמתא
דחיי דבי רבי ישמעאל בדברא דחיי
לה דדבר המלמד? בדיקא חזר
למלמד בק"ו וחומר והשתא לא ה"א אלא
קל וחומר בן קל וחומר כי איך
דליל דגזירה שזה המלמדת בקל
וחומר מקל וחומר: **משמאל** **בבית**
העליונה. דרין נבלה עוף טעור דה"ל
מליקט טריפה בקדשים משמאל
מידי נבלה והוא הדין נמי לשוטט עוף
חולין עריפה משמאל לרבי יהודה.
שם? מחלוקת דבדר לר"מ אחת
שחטט עוף שן מוליג ואחת מחלוקת
באכילה

בנקדשים מטהרות טריפתן מידי נזילה ולר' יהודה ו' חז' אינה מטהרת
 ולר' יוסי שחיטה מטהרת ולא מליקה וכן מפרש: נמשכת טהרות
 כבצוק שלש עשרה דברים (א) שחיטה מטהרת טריפתה מעומאה.
 (ב)חמאמריין בהעור והדורט (ועל קמח) ובי' ימות נז' צהמה וגו' (ויקרא
 כ) קמח בהמה מעומא ומולקת בהמה אינה מטהרת ואחז' ו' (ויקרא

והשם דק"ל שחיטה דמטרת בחולין מק"ו הדרא ויגמרא
גזל בחולין ומטרת טריפתה מטומאתה אף מליקה כו' ^{בבב}

[illegible]

מסורת הש"ס

(6) |מנחת עי. (3) ע"ר ש"ק.
(7) לקמן סט. (7) פ"א מ"א.

שינוי נוסחאות

[illegible][illegible]

ליקוטים

[illegible]